

[Dahlgaard.]

ning. Jeg maa sige, at jeg finder ikke, der er nogen Anledning til efter de store Skattedebatter, der har været ført her i Efteraaret, at komme ind paa alt dette igen i Dag. De Skatter, der her foreslaas, er af den Art, at jeg maa anse ethvert Forsvar for deres Retfærdighed for udelukket. De er uretfærdige, og derfor er de skadelige, og derfor vil vi bekæmpe dem.

Jeg vil endnu kun sige vedrørende den foreslaaede Forhøjelse af Tobaksbeskatningen, at vi heller ikke kan tiltræde denne Forhøjelse af vel ca. 6—7 Mill. Kr., men som jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige her i Tinget, er vi rede til at gaa ind i en Drøftelse af Spørgsmaalet om en Omlægning af den gældende Tobaksbeskatning og herunder eventuelt ogsaa Spørgsmaalet om nogen Forskydning af den gældende Beskatning fra Cigarer over til Cigaretter.

Holstein: Det har forhavset mig noget, at Venstres Ordfører og navnlig den højtærede Finansminister har villet afvise disse Skatteforslag ud fra den Betragtning, at det, vi her foreslaar, ikke er en Formindskelse af den samlede Skattebyrde, men kun en Skatteomlægning. Jeg vil dertil sige, at under de foreliggende økonomiske Forhold er det utvivlsomt et Spørgsmaal, der trænger sig paa til Drøftelse, om Fordelingen af Skattebyrdens Tryk, bortset fra dens Formindskelse, ikke har erhvervsøkonomiske Virkninger under en Depressionstilstand som den, vi har i Øjeblikket. Det er i Virkeligheden erhvervsøkonomiske Betragtninger, som ligger til Grund for de Lovforslag, det ærede Medlem Hr. Orla-Jensen og jeg her har fremsat. Det er jo Erhvervslivet, som skal bære Statens Finanser, og Prøven paa, om Finanspolitikken er tidssvarende, om den er hensigtsmæssig, er i og for sig ikke, om der er mange Penge i Statskassen, men det er først og fremmest, om Finanspolitikken, om Skattepolitikken føjer sig efter Erhvervslivets Trang under de givne Forhold.

Jeg ser ikke rettere end, at lidt før eller lidt senere maa Spørgsmaalet om Skattebyrdens Fordeling nødvendigvis trænge sig paa til Overvejelse af Regering og Rigsdag, for det Program, som Partiet Venstre forespejlede sine Vælgere ved Valget i 1926,

nemlig at det skulde være muligt gennem Nedskæringer at tilvejebringe en stor Margin paa Finansbudgettet, som kunde benyttes til positiv Formindskelse af Skattebyrden, det har jo vist sig slet ikke at holde Stik, og jeg har allerede i Efteraaret 1926 hævdet paa mine Vælgermøder, at det vilde vise sig at være Blændværk. Men hvad der kunde opnaas, var en Skatteomlægning, som lettede Trykket af den samlede Skattebyrde, saa at Skattebyrden kom til at hvile paa en Maade, der var mere heldbringende for Erhvervslivet end den Maade, hvorpaa Skattetrykket hviler i Øjeblikket.

Nu vil den højtærede Finansminister vist ikke kunne benægte, at efter hvad der kan forudses med Hensyn til Statsudgifter i Anledning af Landmandsbanken, er den Margin, alene med den Sag for Øje, som den højtærede Finansminister har regnet med som Grundlag for sin Formueskattenedsættelse, i Virkeligheden forsvindende. Der er ikke den Margin for direkte Formindskelse af Skattebyrden, som man fra Venstres Side har forespejlet Befolkningen. Den findes ikke, og lidt før eller lidt senere maa man tage det Spørgsmaal op, hvorledes det skal blive muligt at beholde den direkte Skattenedsættelse, som den højtærede Finansminister har foreslaaet, eller foretage en Nedsættelse i en anden Form uden at gaa til en Skatteomlægning ved en Forøgelse af den indirekte Beskatning.

Naar man endvidere fra Venstres og selvfølgelig ogsaa fra Socialdemokratiets Side hævder, at disse Skattelove er udemokratiske i deres Princip, vil jeg dertil sige, at jeg er nu slet ikke saa sikker paa, at vide Kredse vil opfatte dem saaledes. Hvis den højtærede Finansminister vilde spørge f. Eks. Landets Husassistenter, Landets Sygeplejersker, Kontordamer, Ekspeditricer, hvad de foretrækker: en Nedsættelse af deres Indkomstskat eller samtidig en Forøgelse af Kaffeolden eller at blive ved den Indkomstskat, vi har i Øjeblikket, og ved den nuværende Kaffeold, er jeg slet ikke saa sikker paa, at Finansministeren ikke vilde faa at se, at vide Kredse af det, man med Rette kalder den brede Befolkning, vilde sige: nej, lad os hellere faa lidt mere Told paa Kaffen, naar vi saa faar en Formindskelse af vor Indkomstskat.